

שם שב הרוח, להאיר באותם
שבעים שנים, שנכלל מקומו
להאיר לעולמים, ולהאיר
לשבעים גדולים ממנים
שעומדים סביב אותו מקומו של
השמש שאמרנו.

בא וראה, כמו זה משה למטה,
מאיר לאהרן, צד הדרום. ואחר
כך לנשיאים, הצד של הצפון,
שפתיב וסוכב אל צפון, והקיף
אותם סביב המזבח. אחר כך
(במדבר יא) ואצלתי מן הרוח אשר
עליך ושמתי עליהם. וזהו על
סביבתיו שב הרוח.

בא וראה, בראשונה אותם
שבעים זקנים ינקו ממשה,
ואותם שבקצה המחנה נאכלו
באש הדולקת. והרי העירו, מי
גרם להם? כיון שראה משה שלא
יכולים להתקיים בלי זקנים, רצה
סיעו להאיר לישראל, והקדוש
ברוך הוא אמר לו (שם) אספה לי
שבעים איש וכו', ואצלתי מן
הרוח אשר עליך. זו הרוח של
האספקלריה המאירה, במשה
היא שורה ולא באחר. משום כך
הצטרכו להיות נאורים ממנו,
וזהו ועל סביבתיו שב הרוח,
להאיר בכראשונה.

כיון שראה את זה שלמה המלך,
אמר (קהלת א) הבל הבלים כו',
וזרח השמש. בימי משה, שהאיר
השמש לישראל ארבעים שנה,
כנגד האור שלמעלה שקבל
באותם ארבעים הימים שהיה
בהם, ומקצת שנה ראשונה
ככלה, שבהם קבל האור שהאיר
למטה. וכא השמש, כשהסתלק
מן העולם. ואל מקומו שואף,
כמו שנאמר (יחזקאל א) ברוך כבוד
ה' ממקומו. וזה המקום העליון
שמאיר למקום התחתון.

דבר אחר, מקומו התחתון ממש.
שואף האור מלמעלה וזרח הוא

הרוח, לאנהרא באינון שבעין שנין, דאתפליל
מקומו לאנהרא לעלמין, ולאנהרא לשבעין
רבבין ממנן דקיימין סחרניה דההוא מקומו
דשמשא דאמרן.

הא חזי, כגוונא דא משה לתתא, אנהיר
לאהרן, סטרא דדרום. ולבתר לנשיאים,
סטרא דצפון. דכתיב, וסוכב אל צפון, ואקיף
לון סחרני מדבחה. לבתר (במדבר יא יז) ואצלתי
מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם, ודא היא
ועל סביבותיו שב הרוח.

הא חזי, כקדמיתא אינון שבעים זקנים ינקין
ממשה, ואינון (שם יא א) דבקצה המחנה
אתאכלו בנורא דדליק. והא איתערו, מאן
גרים לון. כיון דחזא משה דלא יכלין
לאתקיימא בלא זקנים, בעא סיעתא לאנהרא
לישראל, וקודשא בריה הוא אמר ליה, (שם יא
טז) אספה לי שבעים איש וגו', ואצלתי מן
הרוח אשר עליך, דא רוח דאספקלריה דנהרא
במשה שריא ולא באחרא. בגין כך אצטריכו
לאתנהרא מניה, ודא הוא ועל סביבותיו שב
הרוח, לאנהרא כדבקדמיתא.

כיון דחמא שלמה מלכא דא, אמר (קהלת א ב)
הבל הבלים וגו', (שם א ה) וזרח השמש.
כיומוי דמשה, דנהיר שמשא לישראל ארבעין
שנין, לקבל נהירו דלעילא, דקביל באינון
ארבעין יומין דהיה בהו, ומקצת שנה ראשונה
ככולה, דבהו קבל נהירו דאנהיר לתתא. וכא
השמש, כד אסתלק מעלמא. ואל מקומו
שואף, כמה דאת אמר (יחזקאל ג יב) ברוך כבוד
ה' ממקומו. ודא מקום עילאה, דנהיר למקום
תתאה.

דבר אחר, מקומו תתאה ממש. שואף נהירו
מלעילא, וזרח הוא שם, דנהיר תמן